

Dani bá hezzaszólásai.

Ezt az én asszonyomat úgy bélepte az utánam való kíváncsiság, hogy a mai postával es küldött telicirkálva három árkos papírosat s aszongya benne, hogy mincsább tovább kénlódnék ezekkel a hengér oláhokkal, inkább belé ártsa magát a köpös kutba. Met — aszongya — eddigelé még csak által hircelgett valahogy a sok buszuságon, de ahoz még miánam se tudná hezzaszoktatni a természetjít, hogy az ő leányának a lakadalmába sarga pántikát tegyenek a lovak serényibe s osztán a jegyző ur es sarga pántikával hütöltesse meg a fjalalokat. Mán pediglen — aszongya — Mári kívánós lett s osztán a tiszesség úgy kívánja, hogy most mán hezza kell adni ehez a nyomoru Jóskához, ha ennyibe van a dolog. Különb es — aszongya — most mán én es beláthatom, hogy ha nincs es vagyonkája ennek a Jóskának, azért elég jó forgásu s jó evésü legén. Sze hogyha nem egyéb — aszongya — általirassuk rejük azt a három köbölfele földet a zalányiba s ha megbecsülük magunkot, egy néhány esztendő múlva még lovat es kaparíthatnak valahonnét a gazdaságba. Csak éppen az a baj — ahogy ez az én asszonyom írja —, hogy a mi nap es a Kurkuj Lidijék vendégségibe ezek az oláh zsandárok reja erőltették a sarga pántikát a jegyző urra, mikor hütöltette a fjalalokat s attól fogorást ojan erősen irtózik Lidisné a sárgaságtól, hogy amikor eszibe jut, örökké szakgatásai vannak a mejjibe. Pujázkából es mán csak a haricska pujázkát álhassa, met a törökbuza furtonoson eszibe juttatná a sárgaságot. Éppen ezért — azt írja ez az én asszonyom — ki kénék valahogy hozni Márijéket ebbe a mái küzsdék Magyarországra, hogy itt tegyék le a hütöt s azután osztán nyugudt lélekkel mehetnek vissza a három köböl fele födré. Mindezekbe — aszongya — mán meg es egyeztek vóna, csak azt várják, hogy én es szóljak hezza a dologhoz s ha beleegyezem, rögnest indulnak. A tanító urék fiacskája mán bé es szerette nekik az uti bilétát a magájéval együtt, met ő es ki akar jöni a fesső oskolába tanólni.

Ezekkel irá teli istálom az asszony azt a három árkos papírosat s most meg kénék, hogy válaszoljam valamí letteképen a levelit. Azt es írnam, hogy ide buza ne kívánkozzanak, de attól tartok, hogy belé ártsa magát a kutba ez a nyomoru fehérenép. Azt es írnam, hogy ecceribe jöjjenek, met jószüvel látom, de attól tartok, hogy ha ki találnak jöni, még ökök es nemzetrontóknak tekéntenék Pest várossába. — Sze most olvasám az újságba, hogy Pest várossába nemzetrontónak tekéntenék a kolozsvári egyetemét. Hinnye — mondom — esse meggyengült a látomásom. Nézzesse meg az urfi es, magának nagyobb a tanólmánya, jobban esmeri a betüt.

Hejába nézem — aszongya az urfi —, én es csak úgy látom mind kijed.

Ugy van-e — mondom?

Hát ijent hogy irhattak erről az oskoláról, amijikbe az urfiék tanólnak? Különb es — mondom — a penna mindent meg fog. Nem igaz-e? Ugy van — aszongya az urfi — igaz van kijednek. Ne es igen törődjék velle, met szégyen vóna régig olvasni. A má világba mindenfélihez hezza kell szokni az ember természetjinek. Lássa-e kijed, ez a mü oskolánk es azért vátotta meg az uti bilétát annak üdején, met a besső részt nem tudta hezza szoktatni a sarga pántikához s most méges reja fogják, hogy nemzetrontó. Ha én vónék az egyetem hejjibe, csak ennyit válaszolnék nekik, hogy: „Ojan vagyok, amijen vagyok, met én kolozsvári vagyok”. — No hát a jól meg vóna válaszolra — mondom. Ejsze én es beleegyezem ezeknek a fehérepeknek a kijöcettelibe. Jörögessetek csak nyugudt lélekkel Ráki lelkem s ha megkérdi valaki tölletet, hogy kifélék vónatok, csak annyit mondjatok, hogy Kánakiak vagytok. Ha pediglen azt es meg találnák kérdeni, hogy mi a sujt kerestek ebbe a szegén küs országba, akkor ojan formálag feleljetek, mind én feleltem annak üdején: Azt keressük istálom, amit ott-hon hagyunk.

Boresa.

(Novella.)

Maszatos, szutykos gyereklábak aprózták végig lihegő futással a tornác tisztára mosott kókookáit: Suttogó hang szólt be a konyhaajtón, hogy a tekintetes ur föl ne ébredjen, mert ilyenkor szokta délutáni álmát aludni.

— Boresa néni!

— No mi az? — ijedt föl az asszony a mosogató fazék mellől.

— Meggyüttek a komédiások!

— Komédiások! — rettent ki a rémület Boresa néni két fakó öreg szemébe. Haragos villámlás esapott ki a ráncos szemöldökök alól, mintha rég lapangó orv tűz lobbant volna hirtelen újra lággra.

— Hun vannak?

— Ide szálltak a zsidóhó! A gazdakörbe mán ácsolják a pódiumot! Aggatják mán a sok cifra rongyot!

Boresa néni ajkán megvető mosoly mozdul meg:

— Csavargó fajta! Megin' csak elesavarják egy pár bolond embernek a fejét!

A gyerek újra nekiszedte a lábait az udvarnak. Már csak a kapuból hallatszott vissza éles hangja:

— Megyek nézni a komédiásokat!

Boresa néni letette a mosogató rongyot a fazék szélére. Söhajos nyögéssel leült az alacsony zsámolyra. A kendőjét megigazította a fején, a munka hevében elszabadult néhány ősz hajszálát hátra igazította a füle mögé, az arcán a pergámbőr mögött, a ketté keserű ránc alatt furesa gondolatok szaladgáltak. A keze önkéntelenül is ököibe szorult, ahogy egy elrontott élet körvonalai révedeztek elő képzeletéből. Ujra ott látta maga előtt a tekintetes urat, büszke, déleeg embert, mikor a komédiásnékkel mulat, a napokig tartó dáridókat, a kis tekintetes asszonyka két kisirt szemét, uszik a dengelegi birtok, aztán sorra kerül a szőlő a pernye határban . . . ott csillan még utolsót az árban szőke mosolyával a nagyszemü Istenáldása, amitől olyan bor termett, hogy párja nem volt három határban. . . A kis tekintetes asszonyt is megveri egy reggel nagy duhaj kedvében a tekintetes ur . . . a kis tekintetes asszonyt elviszik haza az apai házba . . . Pentelei tekintetes ur egyedül marad

Rómer Miklós

fűszerkereskedő

Szeged,

Dugonics-tér.

Telefon 9—83.